

A KÉMELHÁRÍTÁS AZ ÁLLAMVÉDELEM SZOLGÁLATÁBAN

TUDJUK, hogy az állam hatalmi erejét manapság már nemcsak a hadseregének nagysága, hanem ipara, kereskedelme, gazdasági teljesítőképesége, külpolitikai kapcsolatai, belpolitikai nyugalma s végül néplélektani viszonyai együttesen szabják meg. Ezek az erőtenyezők az államnak háborúra való felkészültségét is nagyban befolyásolják. Hogy tehát a háborút a legkedvezőbb körülmények között lehessen megindítani, már eleve tudni kell azt, hogy mely államokkal kerülhetünk harcba, milyen erőtenyezőkkel szemben kell a harcot felvenni és a tekintetbe jövő állam milyen ellenállást tud kifejteni.

Az államoknak eme célok kifürkészésére irányuló tevékenységét nevezzük hírszerzésnek, rejtett úton, titokban, földalatt irányított és végrehajtott aknamunkáját kémkedésnek.

Ha az érdekellentétek terén a húr már annyira feszült, hogy pattanni kénytelen, a fegyveres erő, mint végső eszköz lesz az az erőtenező, mely az érdekellentéteket el fogja intézni. Ezt a végső nehéz munkát a fegyveres erő, támaszkodva a többi erőtenyezőkre, a haza iránti felelősség teljes tudatában, a siker reményében fogja végezni. Ha ez így van, akkor a hírszerzésnek is a fegyveres erő igényeihez kell alkalmazkodni, az tehát csakis katonai irányítás alatt állhat.

Ha tudjuk azt, hogy az erőtenyezők kifürkészése, felderítése a háború megkezdésére és annak sikeres lefolytatására milyen nagy kihatással vannak, akkor feltétlenül szükséges, hogy a hírszerzéssel, kémkedéssel szemben a harcot felvegyük, annak működését megakadályozzuk. Ez a harc a kémelhárítás.

Miután a hírszerzés katonai irányítás alatt áll, el sem képzelhető másként, mint hogy a kémelhárítás is a fegyveres erő kezében legyen.

Ha ellenségeink az erőtenyezők iránt érdeklődnek s e téren, hogy kítűzött céljaikat elérjék, sokszor óriási pénzáldozatoktól sem riadnak vissza, úgy az államnak elsőrendű kötelessége az, hogy erőtenyezőit védelemben részesítse. Ez a védelem a kémelhárítás feladata és ez a felület az, ahol a kémelhárítás szorosan bekapcsolódik az államvédelem szolgálatába.

Harcról van tehát itt szó mindkét részről! Harcol a felderítő, a hírszerző, vagyis a kém, hogy kítűzött célját elérje s megbízatásának eleget tegyen; harcol a kémelhárító, hogy a felderítést ha lehet eleve, csírájában megakadályozza, ha pedig a kém ezt a falat már áttörte,

úgy megakadályozza őt abban, hogy támadásának célpontját, a hírforrást elérhesse s végeredményben a kémet elfogja, ártalmatlanná tegye.

Ez a kettős harc már a békeviszonyok között megkezdődik, a háborús szelek, politikai feszültség idejében fokozódik, s tetőpontját a háború alatt éri el.

Ha a kémkedés keletkezésére vissza akarnánk pillantani, talán azt mondhatnánk, hogy akkor megindult, amikor az ember már nemcsak az állatokkal, hanem embertársaival szemben is kénytelen volt felvenni a küzdelmet. Az az első harcos, aki észrevétlenül kúszva megközelítette az ellenség táborát, volt az első „hírszerző“, s kémmé változott akkor, mikor megtévesztés céljából ellenségének ruháit, harci díszét öltötte magára s feltűnt annak tábora közelében vagy táborában. Mit akart ez a kém kikutatni? Nem egyebet, mint a legfőbb erőtényezőt, az ütőerőt, a fegyveres erőt!

Az erőtényezők azonban az állami élet fejlődésével mindig jobban és jobban a fegyveres erő szolgálatába állottak, azok kifürkészésének szükségessége is mind jobban és jobban előtérbe helyezkedett.

A nagy hadvezérek, mint II. Fülöp, Nagy Sándor atyja, maga Nagy Sándor, Hannibal, Dzsingiszkhán, Jenő herceg, Nagy Frigyes, Napokon viselt háborúikban a kémek útjáni hírszerzést már eredményesen alkalmazták, arra nagy összegeket áldoztak, fényes haditetteik alapját igen sokszor kémszervezetük sikeres munkája vetette meg.

Nagy Frigyes a kémek működésére vonatkozólag egyszer így nyilatkozott: „Ha az ellenség szándékáról mindig értesülnénk, akkor egy gyengébb hadsereggel mindig győznénk. Háborúban csak egy szakácsra és száz kémre van szükségem.“

Napoleon 1808-ban Soult tábornokhoz, a spanyolok ellen vezetett hadak főparancsnokához intézett levelében, többek között a következőket írta: „Vannak háborúk, melyeket nem annyira a gyalogság, lovasság vagy tüzérség nyer meg, hanem a kémkedés, éppen ezért a hadvezérnek ezzel is mint döntő tényezővel számolnia kell.“

Napoleon leghíresebb kémjéről, Schulmeisterről, a „grand espion“-ról, kit így nevezett el, Murat tábornok előtt így nyilatkozott: „Ez az ember felér egy egész hadsereggel!“ Majd mikor Mack osztrák tábornokot Ulmnál körülzárta s egész hadseregével együtt elfogta, az előtte megjelenő Schulmeistert, akinek sikeres kémkedésének köszönhette ezt a győzelmét, tábornokainak a következőképp mutatta be: „Íme az ulmi győző!“

Csak egy pillantást vessünk a még élénk emlékezetünkben élő világháborúra.

Ellenségeink nem kímélték a pénzt, már békében igyekeztek bejutni az egyes minisztériumokba, hogy politikai, gazdasági és katonai titkainkat, erőtényezőinket ellessék. Ki ne emlékezne a guruló rubelekre!

A kémek özönét zúdították az Osztrák-Magyar monarchiára s Németországra, valóságos orosz kémrajok lepték el keleti határvidékeinket. Az eszközök megválasztásában sem voltak nagyon változások, talán azt tartván szemelőtt, hogy a cél szentesíti az eszközöket.

A legelvetemedettebb cselekményektől sem riadtak vissza, s gyakran találkozunk az ármánnyal, cselszövésssel, betöréssel, gyilkokkal, törrel, revolverrel, bombával, csak azért, hogy az útban levő akadályokat elgördítsék s végeredményben, ha kell gyilkosság útján is elérjék azt, amit elérendő vágyaikul kitztek.

Csak jellemzéseként említem meg, hogy az Osztrák-Magyar monarchiában 1910. évben 10, 1913. évben 30 és 1914. évben a háború kitöréséig 35 orosz kémét ítétek el jogerősen. Hát még a többi, aki nem került hurokra! Ez az emelkedő szám egyben azt is mutatja, hogy a kémkedés a háborús szelek, politikai feszültség idejében mily arányban emelkedett.

Annak jellemzésére pedig, hogy a kémkedés a háború alatt milyen arányban működött, az angol vezérkar statisztikáját említem meg, mely szerint a világháborúban résztvett összes államok részéről kb. 150.000 nyilvántartott kém működött állandóan — ezek úgynevezett hivatasos kémek voltak — s ugyanannyira tehető azoknak az alkalmi kémeknek a száma, akik csak átmenetileg vállalkoztak erre a szolgálatra.

300.000 ember! Egy óriási hadsereg! Működésük meg is felelt egy hadsereg működésének, sajnos most már minden túlzás nélkül mondhatjuk, hogy azok döntötték el a világháborút.

1914. év augusztus havában Rennenkampf és Szamszonov hadseregei Berlin ellen vonulnak. Szamszonov hadserege augusztus 25-én déli szárnyával Soldaunál állott, közepe energikusan nyomul előre, hogy Tannenberg mellett a németek felett győzelmet arasson. Augusztus 27-én orosz repülők jelentették, hogy német erősítések érkeztek s a szárnyak felé előnyomulnak. Szamszonov a haditanács alapján a közép előnyomulását meg akarta állítani s éppen a parancsot írták, mikor Varsó felől egy orosz repülőgép érkezett s belőle egy fiatal vezérkari tiszt lépett ki. Azonnal Szamszonov elé vezették, hol mint báró Kellner vezérkari kapitány mutatkozott be s Nikolajevics nagyhercegtől — az orosz hadsereg főparancsnokától, egy írásbeli parancsot nyújtott át, mely súlyos szemrehányást tartalmazott, hogy Szamszonov hadseregének közepe mért halad oly lassan előre. Az előnyomulást a leggyorsabb iramban folytatni kell, — hangzott a parancs — mert Osterode elfoglalása jelenti az út megnyitását Berlin felé.

Szamszonov a megállásra vonatkozó parancsot nem adja ki, elrendeli a közép további előnyomulását. Augusztus 28-án az orosz hadsereg szárnyai a német támadás alatt összeroppannak. Szamszonov látja a körülkerítés veszélyét, Varsóból, a hadsereg főparancsnokságtól felmentő sereget kér. Nikolajevics nagyherceg az eseményekért szemrehányást tesz s midőn Szamszonov jelenti a vett parancsot, Nikolajevics aziránt érdeklődik, vajjon Szamszonov eszénél van-e.

Az események most már rohamosan érlelődnek. Augusztus 29-én a német gyűrű bezárul s az egész Narew hadsereg megsemmisül. Szamszonov összeroppan, agyonlövi magát.

Ez a kém volt a történelem egyik legzseniálisabb kíme s az eredmény egyike a legnagyobbaknak: ez az ember felért egy hadsereggel!

A békekötések értelmében az antanthatalmaknak joguk volt a központi hatalmak hadianyaggyárait ellenőrizni. Az ellenőrző bizott-

ságok tagjai természetesen szakemberek voltak. Az egyik ilyen bizottságban egy főhadnagy — polgári életben jámbor asztalosmester — volt. A kiszállások alkalmával a főhadnagy állandóan a repülőgépfalkatrészeket előállító műhelyben forgolódott s ott főképpen a ragasztási különleges eljárásokat figyelte meg. Az illető állam hamarosan látta, hogy itt ipari kémekkel van dolga s azonnal kieszközölte felváltását.

Folytatnám tovább az erőteljes ellen irányuló kémtámadások példáinak a felsorolását, de azt hiszem felesleges, úgy vélem, hogy e kevéssel is eléggé reá mutattam arra a kém munkára, mely az államhatalmat veszélyezteti.

A veszély nem múlt el, a jelenben még fokozottabb mértékben fennáll. Lehet-e még nagyobb érdekellentét, mint ami ma van?

Csak jellemzésül említem, statisztikai adataink szerint a háború után a Csonkaország ellen működő leplezett és jogerősen elítélt kémek száma nagy mérvben emelkedett. Ezek az adatok kétségkívül amelletts bizonyítanak, hogy szomszédaink hatalmas kémszervezettel dolgoznak ellenünk, de ezek a számok és a múlt tapasztalatai intenek egyben arra is, hogy a kémek hada ellen minden rendelkezésre álló eszközzel védekeznünk kell.

A védekezés rendszerének a felépítése az állam feladata.

A kémek elleni nehéz küzdelmet a kémelhárító szervek veszik fel.

Egyetlen egy állam sem tarthat fenn akkora szakképzett szervezetet már pénzügyi szempontból sem, hogy a hírszerzésnek széles alapon mozgó rendszere ellen önmagában harcolni képes legyen.

A kémelhárítás rendszerét tehát úgy kell kiépíteni, hogy abba az államnknak mindazok a szervei, melyek hivatásuknál fogva oly téren, munkakörben, szakmában dolgoznak, amelyben végbemenő munka felé az állam ellen irányuló hírszerzés érdeklődéssel fordul, szorosabban bekapcsolódjanak, azaz abban közreműködjenek, viszont azok a szervek, melyeknek területei alkalmasak arra, hogy ott hírszerzők gyanútlanul meghúzódhassanak, támogatólag működjenek, összegezve tehát, azt mondhatjuk, hogy az állam minden szervének s végeredményben az állam minden polgárának be kell kapcsolódnia, mert az erőteljesek összessége az államé s így a szociális jólét, az érdekközösség minden polgáré; a kémek támadása is tehát nemcsak az államot, — annak szerveit — hanem minden egyedét egyformán érinti.

EZEK UTÁN FELVETŐDIK annak a kérdése, hogy kik is azok a kémek, miben áll a kémkedés és mi a célja?

Az 1874. évi bruxelles-i deklaráció a kém fogalmát a következőkben határozza meg: „Azt a személyt kell kémnek tekinteni, aki titokban vagy hamis ürüggyel olyan helyen gyűjt vagy igyekszik gyűjteni értesüléseket, melyet az ellenség megszállva tart és ezt oly szándékkal teszi, hogy a szerzett értesüléseit a másik félnek kiszolgáltatja.“ Ezzel szemben az olyan egyének, „kik katonai jellegük, vagy küldetésük titkolása nélkül az ellenségről híreket szereznek, hírszerzőknek tekintendők.“

E két meghatározás magában foglalja a végrehajtást is, melyben lényeges különbség mutatkozik.

Míg előbbi földalatti aknamunkát végez, titokban dolgozik, magát nem fedi fel, addig a másik nyíltan, kézbe vett fegyverrel, járőrök, felderítő osztagok alakjában derít fel, sokszor a fegyveres harcot keresi, azért, hogy az ellenséget színvallásra kényszerítse.

A kémekről, akár az ördögök ivadékairól undorral és borzalommal beszél az ember; a kémkedés általában aljas, becstelen foglalkozás, üzlet, melynél a piszkos pénzvágy nyer kielégítést, s így ellenszenvet vált ki mindenkiben, mert a munka olyan természetű, hogy árulást követtet el azzal, aki benne dolgozik. Nem fogjuk azonban a kémeket és munkájukat megvetni akkor, ha annak forrása a tiszta önzetlen és önfeláldozó hazaszeretet. A történelem ilyen példákkal is rendelkezik.

Ezért már az elnevezésben megvonhatjuk az éles határt azok között, kik pénzvágyuk kielégítését célozva és egyéb rejtett szándék-
nak megvalósítását remélve vállalkoznak a kémkedésre, és azok között, kik munkájukért jutalmat nem fogadnak el, azt meggyőződésből, a nemes hazaszeretettől indítatva végzik; előbbieket a szó szoros értelmében a kém, míg utóbbiakat a felderítő, szemrevételező név illeti meg. Ellenséges szemmel nézve természetesen mindkettő csak kém számításba jöhet.

A kémkedés (hűtlenség) tényét röviden talán az alábbiakban foglalhatnánk össze:

Kémkedés (hűtlenség) büntettét követi el, aki a külhatalom kormányával szövetkezik azért, hogy azt az állam ellen ellenséges cselekményre bírja, avagy azt ilyenre indítani törekszik, továbbá az, aki az állam: politikai, gazdasági (ipari, kereskedelmi), néplélektani, katonai erőtenyezőinek viszonyait, titkait megszerzi, megszerezni igyekszik, azért, hogy azt a külhatalomnak pénzért, egyéb szolgáltatásért vagy esetleg ezek nélkül is kiszolgáltassa, valamint mindazok, kik a híranyag megszerzésében, elszállításában közreműködnek, segédkezet nyújtanak.

Kémkedés (hűtlenség) büntettét követi el az is, aki hivatali állásánál fogva tudomására jutó olyan titkokat, melyeknek nyilvánosságra hozása az állam érdekeit veszélyezteti, illetéktelenül közöl, kifecsegi, avagy azokhoz a hozzáférhetőséget — akár gondatlanságból is — lehetővé teszi.

Ha eme összefoglalásból kiszakítjuk az erőtenyezőket, akkor azt látjuk, hogy a kémkedés az állam életének főbb vonásaiban négy terén működik. E terek között teljesen éles választó falat húzni nem lehet, mert a politika, ipar, néplélektan és hadviselés követelményei sem választhatók el határvonallal egymástól, azok egymásba folynak. Itt talán csak azt nézhetnők, hogy az egyes téren mi érdekli a kémeket?

Politikai téren a bel- és külpolitika irányai, különösen más államokkal kötött szerződések, melyek lehetnek akár semlegességi nyilatkozatok, fegyverbarátságok, kultúregyezmények, ipari és gazdasági egyezményeit stb.

Gazdasági téren, főleg katonai vonatkozású gazdasági, ipari és kereskedelmi tevékenységek, hadianyaggyárak és ezzel kapcsolatos egyéb ipari üzemek teljesítőképessége, munkáskérdések, kereskedelmi

szempontból kivitel és behozatal, nyersanyagtermelés, állatállomány minőségé, mennyisége stb.

Néplélektan terén hangulat, lakosság fegyelme, politikai élet és annak kihatásai, szélsőséges megmozdulások, bomlasztó propaganda lehetősége, hatása és eredménye, osztályok közötti ellentétek stb.

Katonai téren létszámviszonyok, fegyverzet milyensége és mennyisége, kiképzés időtartama és módszere, laktanyák befogadóképessége, oly előkészületek, melyeket nem nyíltan teszünk stb.

Csak nagy vonásokban mutattam reá a kémek célpontjaira, hisz ebből is kiviláglik, hogy a kémek igyekeznek bejutni mindenhová, igyekeznek kémhálózatukat akként kiépíteni, hogy az egyformán körülvegye a diplomáciát, gazdasági életet, hadsereget, sőt a hétköznapi emberek életét is, hogy majdan polipkarjaival kinyúljon a legelői lévő lövészárókig s borzalmas ölelésével megfojtsa az élet-halál harcát vívó hős katonát s ezen keresztül az életfenntartásért küzdő békés polgárt.

De itt még nem áll meg a kém, hanem folytatja tulajdonképpeni kitérőt célját, a szabotázs és a propaganda terére lép, az előbbivel igyekszik a lüktető életet, ipart megbénítani, utóbbival hamis, bomlasztó híreket a nép és a hadsereg leikébe dobni, bizalmatlanságot szítani a vezetőkben, hogy végeredményben, mint azt a világháború utolsó fázisa szomorúan mutatta — az ellenség sorait megbontsa s az állam életét romlásba vigye és felborítsa.

NÉZZÜK MOST MÁR hogyan is védekezzünk a kémek ellen?

Első és legfontosabb tevékenységünk az, hogy a kémeket megakadályozzuk abban, hogy erőtényezőinkről adatokat gyűjthessenek.

Ennek folyományaként a kémelhárítás feladata kettős lesz: általában megakadályozni a kémkedést, ez a megelőző preventív kémelhárításban nyilvánul meg; a konkrét kémkedési esetekben eljárni, ami a megtorlásban érezteti hatását.

Az elhárításnál két elemet kell figyelembe venni. Az egyik az ellenséges ügynökök, a másik az esetleges hazaárulók, előbbieket az ellenség kiküldöttjei, utóbbiakat saját sorainkban kell keresni.

Miben áll a megelőző, preventív kémelhárítás?

A kémek ellen nemcsak úgy védekezhetünk, hogy elfogjuk őket, hanem legelsősorban munkájukat megnehezítjük, vagyis olyan akadályokat gördítünk eléjük, hogy azt áttörni egyáltalán nem, vagy csak igen nehezen lesznek képesek.

Ezek az akadályok az alábbiak lennének:

Titoktartás, nem fecsegés! Szándékosan veszem legelsőnek, mert a tapasztalatok szerint sajnos e téren történnek a legnagyobb hibák. A reánk bízott titkot sohase mondjuk el, azt hüien meg kell őrizni. Még jóbarátainknak, rokonainknak sem szabad arról említést tenni, mert a hólabda megindul, lavinává alakul s ki tudja, hol áll meg.

A világháború elején a központi hatalmak egyik gyárában újfajta gázgránáttal kísérleteztek. A gyár közelében lévő vendéglőben üdögélt egy betelepített antant kém, kinek a gyár területén már sok ismerőse volt, köztük egy őrmester. Egy alkalommal a gyár két mérnöke a vendéglőbe ment ebédelni s szóbakerült, hogy az új gázgránátokat a

napokban fogják kipróbálni s azon több előkelő vendég is meg fog jelenni. A kém eleget hallott, hogy tervét megalkossa. Elment őrmester barátjához s a jólétesültséget adva kijelentette, hogy nem hisz abban, hogy egy gránátba gázt lehessen beleszorítani. Az őrmester a vita hevében kifecsegte, hogy a hatást birkanyájon fogják kipróbálni, mire a kém egy tekintélyes összegű fogadást ajánlott fel s erősítette, hogy a gáztól egyetlen birka sem fog elpusztulni. Az őrmester ráállt a fogadásra s a kém kérésére, hogy ha el találná veszíteni a fogadást, legalább lásson is valamit, lehetővé tette, hogy a kísérlet helyének közelében tartózkodhasson. A kísérlet fényesen sikerült, három lövés után a gránátokból kiömlő gáz a birkanyáját percek alatt megölte. Az előkelő vendégek eltávozása után az őrmester nevetve figyelmeztette a kémét a fogadásra, ki a felajánlott összeget nyomban le is fizette. A kém savanyú arccal jegyezte meg, hogy ha már a fogadást elveszítette, legalább fájdalomdíj fejében egy gránátrepeszdarabot kapjon. Az őrmester teljesítette a kívánságot. A kém a repeszdarabot jól becsomagolva az antant államokba juttatta, hol vegyi vizsgálattal a gáz összetételét megállapították. Ezek után már könnyű volt a közömbösítő gázálarcbetétet kitalálni. Természetes, nagy volt a meglepetés akkor, mikor az első gázgránát-szállítmány beérkezte után a részünkről várt hatás nem mutatkozott.

Katonai dolgokról tehát, még ha azok véleményünk szerint nem képeznek is katonai titkot, vonaton, villamoson, kocsmában, szóval nyilvános helyeken ne tárgyaljunk. Sohasem tudhatjuk azt, hogy nincs-e közelben úgynevezett néma kém, akinek épp az a feladata, hogy a nyilvános helyeken folyó beszélgetéseket kihallgassa.

Ha az az iparos, kereskedő, gyáros üzemének titkait féltett kincs gyanánt őrzi s e tekintetben nem fecseg, mért ne tudnánk azokat a titkokat is megőrizni — talán még jobban —, amelyek az állami érdekközösségé, tehát mindnyájunké.

Legyünk óvatosak különösen olyan idegenekkel szemben, kik feltűnően keresik barátságunkat, ügyes-bajos dolgokban készséggel állanak rendelkezésünkre, ígéretet tesznek, kölcsönt ajánlanak, mert sohasem tudjuk, hogy mi rejlik ennek mögötته. A kém, ha kell, tud kedves is lenni, fizet is, kölcsönt is ad szívesen, de ha valakit a karmai közé kaparint, az nem szabadul többé, az el van veszve.

Titkos természetű ügymarabokat, rajzokat, terveket stb. csak annyi példányban szerkesszünk, amennyire szükség van, azokat olyan helyen őrizzük — lehetőleg páncélszekrényben —, hogy lopás, betörés által megszerezhetők ne legyenek. A páncélszekrények olyan helyiségben legyenek, melyek éjjel-nappal megfigyelhetők, tehát inkább lakott, mint félreeső helyen.

Olyan épületekbe, hol nem a nyilvánosság számára szánt ügyeket kezelnek, csak külön belépő-igazolvánnyal engedjük meg a belépést s ha az illető teljesen ismeretlen vagy gyanús, figyeltessük meg.

A legnagyobb szolgálatot akkor tesszük meg, ha mindenki saját portáján és hivatásán belül már eleve gondoskodik arról, hogy még a lehetősége se legyen annak, hogy munkaköréből bármily csekélynek látszó adat is az ellenünk dolgozó kémeknek tudomására jusson.

Ha tehát a fenti figyelmeztetéseket szem előtt tartjuk, a kémek munkáját már nagymértékben megnehezítettük s egy fontos lépést tettünk a kémelhárítás sikere érdekében.

A kémelhárító szervezetek és az erre hivatott állami és közbiztonsági szervezetek a feladata lesz az, hogy együttes intézkedésekkel szabályozzák és óvják meg az állam érdekeit az idegenek betelepédése, munkavállalása és birtokvásárlása terén, valamint az idegen forgalom ellenőrzése tekintetében.

A konkrét kémkedési esetekben az erre hivatott szakkémelhárító szervezet járnak el. Ezek nehéz munkát végeznek, sokszor csak hónapokig tartó fáradtságos munka hozza meg a sikert és eredményt.

Ezeknek a szervezetek a munkáját megkönnyíthetjük, ha azokat a jelenségeket vagy tüneteket, melyek kémgyanúra engednek következtetni, a legközelebbi közbiztonsági közegnek — csendőr, rendőr — vagy honvéd (határőr) parancsnokságnak azonnal, lehetőleg szóban, feltűnés nélkül bejelentjük, anélkül, hogy erről bárkinek említést is tennénk. A bejelentőt e hatóságok, parancsnokságok titokban tartják.

Azok a jelenségek, melyek kémgyanúra engednek következtetni s melyek gyakran nyomra is vezetnek a következők:

Kémgyanusnak tekinthetjük azt, aki katonai célokat szolgáló épületekről, tárgyakról, berendezésekről, gyártmányokról engedély nélkül fényképfelvételeket készít; aki olyan épületekbe, területekre lopózik be, melybe a belépés hatóságilag tilos; akinek engedély nélkül postagalambja, vagy rádió-adóállomása van; aki, mint külföldi, gyakran ide-oda utazgat, sehol nem jelentkezik, nevét, lakását gyakran változtatja, más-más névre szóló igazolványai, okmányai vannak; aki bevételeivel arányban nem álló módon költekezik; aki ismeretlen forrásokból pénzt kap.

A gyanúokok észlelése azonban még nem jelenti azt, hogy az illető kém, ezt a hatóság fogja kideríteni. Ne akarja senki se a hatósági közegek teendőit végezni. Ez nagy hiba lenne. Az észlelt gyanúokok bejelentésén kívül tehát egyebet ne tegyünk.

A kémgyanusnak vélt egyéntől ne kérdezzünk túl sokat, de ne is áruljunk előtte el semmit, vigyázzunk azonban minden szavára, azt jól jegyezzük meg és vessük elménkbe az illető személyleírását, jellemző tulajdonságait s különös ismertető jeleit. Magatartásunkkal azonban semmiesetre se áruljuk el, hogy az illetőben kémgyanusú sejtünk.

Végül is ne büntetéstől való félelem, hanem a hazaszeretet kötelezzen bennünket az óvórendszabályok betartására, a bejelentésre s így a kémelhárításban való részvételre, illetőleg a kémelhárító szervezet támogatására.

A kémelhárítás az állam életében egy nagy gépezet, melyben a fogaskerekek szerepét az állami szervezet, testületek s az egyedek töltik be, a fogaskerekeknek a nagy munkában egybe kell kapcsolódnia, együtt kell forogni, dolgozni, mert ha ez a gépezet megáll, akkor veszélyeztetve van az állam lüktető élete.

FERENCZY ÖDÖN